ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

28. ledna 2010 *

Ve věci C-264/08,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Hof van Cassatie (Belgie) ze dne 22. května 2008, došlým Soudnímu dvoru dne 19. června 2008, v řízení

Belgische Staat

proti

Direct Parcel Distribution Belgium NV,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans (zpravodaj), zastupující předseda druhého senátu, K. Schiemann a L. Bay Larsen, soudci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Direct Parcel Distribution Belgium NV K. Willem, advocaat,

– za belgickou vládu J.-C. Halleuxem, jako zmocněncem,

– za polskou vládu M. Dowgielewiczem, jako zmocněncem,

– za finskou vládu A. Guimaraes-Purokoski, jako zmocněnkyní,

– za Evropskou komisi W. Roelsem, jako zmocněncem,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 217 odst. 1 a čl. 221 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Belgische Staat (Belgickým státem) a společností Direct Parcel Distribution Belgium NV (dále jen „Direct Parcel“) ve věci vybrání dovozního cla po propuštění zboží.

Právní rámec

Celní kodex

3 Článek 217 celního kodexu stanoví následující:

„1. Celní orgány vypočtou výši dovozního cla nebo vývozního cla vyplývající z celního dluhu, dále jen „částku cla“, jakmile mají potřebné údaje, a zapíší ji do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů (zaúčtování).

[…]

2. Členské státy stanoví podrobná pravidla pro účtování částek cel. Tyto postupy se mohou lišit podle toho, do jaké míry si celní orgány jsou či nejsou jisté, že dotyčné částky budou zaplaceny, s ohledem na okolnosti, za nichž vznikl celní dluh."

4 Článek 221 odst. 1 a 3 celního kodexu stanoví:

„1. Jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi.

[…]

3. Sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Avšak jestliže celní orgány nemohly určit přesnou částku cla dlužnou ze zákona následkem trestného činu, lze toto sdělení provést i po uplynutí zmíněné tříleté lhůty, pokud to platné předpisy dovolují."

Právní úprava vlastních zdrojů Evropských společenství

5 Článek 6 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 ze dne 22. května 2000, kterým se provádí rozhodnutí 94/728/ES, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 130, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 169), stanoví především pravidla v oblasti zápisu nároků plynoucích z celního dluhu do účtů vlastních zdrojů, což je zápis podmíněný zjištěním [stanovením] uvedených nároků v souladu s článkem 2 tohoto nařízení.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

6 Dne 18. listopadu 1999 podala společnost Boeckmans België NV (dále jen „Boeckmans België“) u správy cel a spotřební daně v Antverpách souhrnné celní prohlášení pro kontejner s pekařským zbožím, jehož příjemcem byla společnost Direct Parcel.

7 Tento kontejner byl dodán společnosti Direct Parcel, aniž bylo prohlášení podané této správě vyřízeno, nicméně byl z tohoto důvodu odňat celnímu dohledu.

8 Dopisem ze dne 26. května 2000 oznámila uvedená správa společnosti Boeckmans België, že lhůta pro vyřízení již dávno uplynula, takže vznikl celní dluh.

9 Dopisem ze dne 3. října 2000 navrhla tato správa společnosti Boeckmans België smír, proti kterému tato společnost podala stížnost, která byla zamítnuta dne 10. ledna 2001.

10 Společnost Boeckmans België popřela, že by byla povinna zaplatit uvedený celní dluh a dne 2. února 2001 podala proti Belgickému státu žalobu u rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (soud prvního stupně v Antverpách). Dne 8. února 2001 podala Boeckmans België žalobu proti Direct Parcel, kterou se domáhala, aby tato společnost ručila za veškeré pohledávky, které vůči ní uplatnil Belgický stát.

11 Belgický stát podal vzájemnou žalobu, kterou se domáhal, aby zaplacení dlužného cla bylo uloženo společnostem Direct Parcel a Boeckmans België solidárně.

12 Rozsudkem ze dne 7. dubna 2004 rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen zamítl žalobu společnosti Boeckmans België a uložil jí i společnosti Direct Parcel zaplacení tohoto celního dluhu.

13 Rozsudkem ze dne 7. listopadu 2006 hof van beroep te Antwerpen (odvolací soud v Antverpách) uvedený rozsudek zrušil. Tento soud prohlásil, že nárok Belgického státu na dodatečný výběr celního dluhu zanikl, jelikož tento stát nepředložil žádný důkaz o předchozím zaúčtování částky cla v souladu s čl. 221 odst. 1 celního kodexu.

14 Belgický stát tedy podal proti tomuto rozsudku hof van beroep te Antwerpen u předkládajícího soudu kasační opravný prostředek, ve kterém tvrdil, že nezaúčtování

dotyčného celního dluhu nebo jeho opožděné zaúčtování není překážkou toho, aby byl celními orgány vybrán.

15 Za těchto podmínek se Hof van Cassatie (kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je zaúčtování ve smyslu článku 221 [celního kodexu] zaúčtováním ve smyslu článku 217 [tohoto kodexu], který stanoví, že částka cla musí být celními orgány zapsána do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů?

2) Jaký obsah má být v případě kladné odpovědi na první otázku dán článku 217 [celního kodexu], podle něhož musí být částka cla „celními orgány zapsána do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů“? Jsou s tím spojeny určité minimální technické nebo formální požadavky, anebo [uvedený článek] ponechává vydání podrobných ustanovení upravujících praxi zaúčtování částek cla zcela na členských státech aniž by s tím spojoval jakékoli minimální požadavky? Musí být toto zaúčtování rozlišováno od zápisu částky cla v účtech vedených k vlastním zdrojům ve smyslu článku 6 [nařízení č. 1150/2000]?

3) Má být čl. 221 odst. 1 [celního kodexu] chápán v tom smyslu, že sdělení částky cla celními orgány dlužníkovi odpovídajícím postupem může být považováno za

sdělení částky cla dlužníkovi ve smyslu [tohoto článku] pouze tehdy, když byla částka cla celními orgány před sdělením dlužníkovi zaúčtována? Co se dále rozumí výrazem „odpovídajícím postupem“ použitém [v uvedeném článku]?

4) Může v případě kladné odpovědi na třetí otázku existovat domněnka ve prospěch státu, že došlo k zaúčtování částky cla před jejím sdělením dlužníkovi? Může vnitrostátní soud dále vycházet z domněnky správnosti prohlášení celních orgánů, že částka cla byla před jejím sdělením dlužníkovi zaúčtována, anebo musí tyto orgány před vnitrostátním soudem systematicky předkládat písemný doklad o zaúčtování částky cla?

5) Musí být zaúčtování částky cla před jejím sdělením dlužníkovi, které je stanoveno v čl. 221 odst. 1 [celního kodexu], provedeno pod sankcí neplatnosti nebo zániku práva na výběr nebo vymáhání celního dluhu? Jinak řečeno, musí být [tento článek] vykládán tak, že částka cla – jestliže je dlužníkovi celními orgány sdělena odpovídajícím postupem, aniž by však byla celními orgány před sdělením zaúčtována – nemůže být vybrána, takže [uvedené orgány] k tomu, aby mohly tuto částku vybrat, musí ji znovu odpovídajícím postupem sdělit dlužníkovi poté, co byla zaúčtována, a že k tomuto zaúčtování musí dojít před uplynutím promlčecí lhůty, která je stanovena v [uvedeném článku]?

6) V případě kladné odpovědi na pátou otázku: Co je důsledkem zaplacení částky cla dlužníkem, kterému byla tato částka sdělena bez předcházejícího zaúčtování? Musí být tato platba považována za platbu bezdůvodnou, kterou může tento dlužník od státu zpětně vymáhat?“

K předběžným otázkám

K první otázce

16 Pokud jde o tuto otázku, postačí připomenout, že Soudní dvůr na ni již kladně odpověděl v usnesení ze dne 9. července 2008, Gerlach & Co. (C-477/07, body 18 a 23).

17 Na první otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 221 odst. 1 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že „zaúčtování" částky cla, které má být vybráno, upravené v tomto článku je „zaúčtováním" uvedené částky, jak je definováno v čl. 217 odst. 1 uvedeného kodexu.

K druhé otázce

18 Pokud jde o druhou část této otázky, kterou se předkládající soud dotazuje Soudního dvora, zda „zaúčtování" ve smyslu čl. 217 odst. 1 celního kodexu musí být rozlišováno od zápisu částky cla v účtech vedených k vlastním zdrojům ve smyslu článku 6 nařízení č. 1150/2000, je třeba uvést, že i na ni Soudní dvůr odpověděl ve výše uvedeném usnesení Gerlach & Co. (body 22 a 23).

19 Ačkoli se Soudní dvůr v tomto usnesení vyslovil k článku 6 nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí

88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 155, s. 1), je tento závěr plně použitelný na článek 6 nařízení č. 1150/2000, jehož znění je v zásadě totožné se zněním článku 6 nařízení č. 1552/89.

20 Je tedy třeba mít za to, že „zaúčtování" ve smyslu čl. 217 odst. 1 celního kodexu není totéž, co zápis zjištěných [stanovených] nároků do účtů vlastních zdrojů uvedený v článku 6 nařízení č. 1150/2000.

21 Pokud jde o první část této otázky týkající se toho, zda článek 217 celního kodexu stanoví minimální technické nebo formální požadavky pro zaúčtování částek cla, je třeba uvést, že z čl. 217 odst. 1 prvního pododstavce celního kodexu vyplývá, že zaúčtování spočívá v tom, že celní orgány zapíšou výši dovozního nebo vývozního cla vyplývající z celního dluhu do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů.

22 Podle čl. 217 odst. 2 uvedeného kodexu je na členských státech, aby stanovily podrobná pravidla pro zaúčtování, která se mohou lišit podle toho, do jaké míry si celní orgány jsou či nejsou jisté s ohledem na okolnosti, za nichž vznikl celní dluh, že částka cla vyplývající z tohoto dluhu bude zaplacena.

23 Jelikož článek 217 celního kodexu neupravuje podrobná pravidla pro „zaúčtování" ve smyslu tohoto ustanovení, a tudíž ani minimální technické nebo formální požadavky, musí být tedy toto zaúčtování provedeno tak, aby bylo zajištěno, že příslušné celní orgány zapíšou přesnou částku dovozního nebo vývozního cla, která vyplývá z celního dluhu, do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů, aby tak bylo zejména možné s jistotou prokázat zaúčtování dotyčných částek, a to i ve vztahu k dlužníkovi.

24 Krom toho Soudní dvůr již judikoval, že s ohledem na prostor pro uvážení, který členským státům svěřuje čl. 217 odst. 2 celního kodexu, je třeba mít za to, že členské státy mohou stanovit, že zaúčtování částky cla vyplývající z celního dluhu se provádí zapsáním uvedené částky do protokolu, který pro účely zjištění porušení právních předpisů v oblasti cel vypracují příslušné celní orgány, jakými jsou například orgány uvedené v článku 267 všeobecného zákona o clu a spotřebních daních, konsolidovaného královskou vyhláškou ze dne 18. července 1977 (*Belgisch Staatsblad*, 21. září 1977, s. 11425) a potvrzeného zákonem ze dne 6. července 1978 o clu a spotřebních daních (*Belgisch Staatsblad*, 12. srpna 1978, s. 9013) (rozsudek ze dne 16. července 2009, Distillerie Smeets Hasselt a další, C-126/08, Sb. rozh. s. I-6809, bod 25).

25 Vzhledem k výše uvedenému je tedy třeba na druhou otázku odpovědět tak, že „zaúčtování" ve smyslu čl. 217 odst. 1 celního kodexu je třeba rozlišovat od zápisu zjištěných [stanovených] nároků na účty vlastních zdrojů ve smyslu článku 6 nařízení č. 1150/2000. Jelikož článek 217 celního kodexu neupravuje podrobná pravidla pro „zaúčtování" ve smyslu tohoto ustanovení ani minimální technické nebo formální požadavky, musí být toto zaúčtování provedeno tak, aby bylo zajištěno, že příslušné celní orgány zapíšou přesnou částku dovozního nebo vývozního cla, která vyplývá z celního dluhu, do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů, aby tak bylo zejména možné s jistotou prokázat zaúčtování dotyčných částek, a to i ve vztahu k dlužníkovi.

K třetí otázce

26 Soudní dvůr připomněl, že ze znění čl. 221 odst. 1 celního kodexu vyplývá, že před sdělením částky dovozního nebo vývozního cla dlužníkovi musí nutně dojít k jejímu

zaúčtování, které na základě čl. 217 odst. 1 uvedeného kodexu spočívá v zápisu částky cla celními orgány do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů (viz zejména rozsudek ze dne 16. července 2009, Snauwaert a další, C-124/08 a C-125/08, Sb. rozh. s. I-6793, bod 21).

27 Tento chronologický postup operací zaúčtování a sdělení částky cla, zakotvený v samotném názvu oddílu 1 kapitoly 3 hlavy VII celního kodexu, a to „Zaúčtování částky cla a její sdělení dlužníkovi“, musí být totiž dodržen, aby nedocházelo k rozdílnému zacházení s osobami povinnými k zaplacení cla a dále k narušení harmonického fungování celní unie (viz zejména výše uvedený rozsudek Snauwaert a další, bod 22).

28 Soudní dvůr z toho vyvodil, že čl. 221 odst. 1 celního kodexu musí být vykládán tak, že sdělení částky dovozního nebo vývozního cla celními orgány odpovídajícím postupem dlužníkovi může být platně provedeno pouze tehdy, byla-li částka tohoto cla předtím uvedenými orgány zaúčtována (viz zejména výše uvedený rozsudek Snauwaert a další, bod 23).

29 Soudní dvůr rovněž judikoval, že členské státy nemusejí přijmout zvláštní procesní pravidla týkající se podmínek, za kterých musí být dlužníkovi cla sdělena částka dovozního nebo vývozního cla, pokud mohou být na uvedené sdělení uplatněna vnitrostátní procesní pravidla s obecnou působností, která zajišťují adekvátní informovanost dlužníka a která této osobě mohou zaručit obhajobu jejích práv s úplnou znalostí skutkových okolností případu (rozsudek ze dne 23. února 2006, Molenbergnatie, C-201/04, Sb. rozh. s. I-2049, bod 54).

30 Na třetí otázku je proto třeba odpovědět tak, že čl. 221 odst. 1 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že sdělení částky dovozního nebo vývozního cla, které má být zaplaceno, celními orgány odpovídajícím postupem dlužníkovi může být platně

provedeno pouze tehdy, byla-li předtím částka tohoto cla uvedenými orgány zaúčtována. Členské státy nemusejí přijmout zvláštní procesní pravidla týkající se podmínek, za kterých musí být dlužníkovi sdělena částka uvedeného cla, pokud mohou být na uvedené sdělení uplatněna vnitrostátní procesní pravidla s obecnou působností, která zajišťují adekvátní informovanost dlužníka cla a která této osobě mohou zaručit obhajobu jejích práv s úplnou znalostí skutkových okolností případu.

Ke čtvrté otázce

31 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda právo Společenství brání tomu, aby vnitrostátní soud vycházel z domněnky, týkající se prohlášení celních orgánů, že částka cla byla zaúčtována před jejím sdělením dlužníkovi, anebo zda právo Společenství vyžaduje, aby uvedené orgány před vnitrostátním soudem systematicky předkládaly písemný doklad o zaúčtování částky cla.

32 V této souvislosti je nesporné, že právo Společenství neobsahuje žádné zvláštní ustanovení o důkazním břemeni ohledně „zaúčtování“ celního dluhu ve smyslu článku 217 celního kodexu.

33 V případě, že právní úprava Společenství v dané oblasti neexistuje, přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby určil příslušné soudy a upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která

jednotlivcům vyplývají z přímého účinku práva Společenství, za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných právním řádem Společenství (zásada efektivity) (viz zejména rozsudek ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron, C-526/04, Sb. rozh. s. I-7529, bod 51, jakož i rozsudek ze dne 8. září 2009, Budějovický Budvar, C-478/07, Sb. rozh. s. I-7721, bod 88 a citovaná judikatura).

34 Tyto úvahy platí i v případě, kdy se jedná především o důkazní pravidla, zejména pak pravidla o rozložení důkazního břemene použitelná na řízení týkající se sporů ohledně porušení práva Společenství (viz zejména rozsudek ze dne 24. dubna 2008, Arcor, C-55/06, Sb. rozh. s. I-2931, bod 191).

35 Pokud vnitrostátní soud konstatuje, že skutečnost, že je důkazní břemeno ohledně opomenutí zaúčtování celního dluhu ponecháno na dlužníkovi může znemožnit nebo nadměrně ztížit předložení takového důkazu, a to zejména z toho důvodu, že se jedná o důkaz o údajích které takový dlužník nemá, je za účelem zajištění dodržení zásady efektivity povinen použít veškeré procesní prostředky, které mu poskytuje vnitrostátní právo, mezi nimiž je i právo nařídit provedení nezbytného dokazování, včetně předložení aktu nebo písemnosti některým účastníkem řízení nebo třetí osobou (viz obdobně výše uvedený rozsudek Laboratoires Boiron, bod 55).

36 Na čtvrtou otázku je tudíž třeba odpovědět tak, že právo Společenství nebrání tomu, aby vnitrostátní soud vycházel z domněnky, týkající se prohlášení celních orgánů, že částka

dovozního nebo vývozního cla byla „zaúčtována“ ve smyslu článku 217 celního kodexu před jejím sdělením dlužníkovi, za předpokladu, že bude dodržena zásada efektivity a zásada rovnocennosti.

K páté otázce

37 Pokud jde o otázku týkající se následků nezaúčtování celního dluhu před sdělením jeho částky dlužníkovi, Soudní dvůr judikoval, že i když platí, že porušení čl. 221 odst. 1 celního kodexu celními orgány členského státu může být překážkou pro vybrání částky cla dlužného ze zákona nebo vybrání úroků z prodlení, nic to nemění na tom, že takové porušení nemá žádný důsledek pro existenci tohoto cla (viz zejména rozsudek ze dne 20. října 2005, Transport Maatschappij Traffic, C-247/04, Sb. rozh. s. I-9089, bod 28).

38 Z toho vyplývá, že si celní orgány zachovávají možnost provést nové sdělení této částky, dodrží-li podmínky upravené v čl. 221 odst. 1 celního kodexu (výše uvedené usnesení Gerlach & Co., bod 28).

39 V důsledku toho je třeba na pátou otázku odpovědět tak, že čl. 221 odst. 1 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že před sdělením částky cla, které má být vybráno, musí celní orgány dotyčného členského státu provést zaúčtování této částky, a nebyla-li částka řádně zaúčtována v souladu s čl. 217 odst. 1 celního kodexu, nemůže být těmito orgány vybrána; tyto si však zachovávají možnost provést nové sdělení této

částky, dodrží-li podmínky upravené v čl. 221 odst. 1 celního kodexu a ustanovení o promlčení platná k datu vzniku celního dluhu.

K šesté otázce

40 Soudní dvůr judikoval, že částka dovozního nebo vývozního cla zůstává „dlužná ze zákona“ ve smyslu prvního pododstavce čl. 236 odst. 1 celního kodexu, i když nebyla sdělena dlužníkovi v souladu s čl. 221 odst. 1 tohoto kodexu (výše uvedený rozsudek Transport Maatschappij Traffic, bod 29).

41 Tento závěr platí i v případě, kdy částka tohoto cla sice byla sdělena dlužníkovi, avšak tomuto sdělení nepředcházelo zaúčtování této částky.

42 V takovém případě, jak bylo uvedeno v bodě 38 tohoto rozsudku, si celní orgány zachovávají možnost nového sdělení uvedené částky, dodrží-li podmínky upravené v čl. 221 odst. 1 celního kodexu a ustanovení o promlčení platná k datu vzniku uvedeného celního dluhu.

43 Pokud však takové sdělení není možné z důvodu, že uplynula lhůta stanovená v čl. 221 odst. 3 celního kodexu, je celní dluh promlčen, a tedy zaniká, ve smyslu článku 233 tohoto kodexu (výše uvedený rozsudek Molenbergnatie, body 40 a 41).

44 V takové situaci musí být dlužníkovi v zásadě vráceny částky zaplacené z titulu tohoto celního dluhu.

45 Podle ustálené judikatury totiž platí, že nárok na vrácení daní vybraných v členském státě v rozporu s pravidly práva Společenství je důsledkem a doplňkem práv přiznaných jednotlivcům ustanoveními práva Společenství, tak jak jsou vykládána Soudním dvorem. Členský stát je tedy v zásadě povinen vrátit daně vybrané v rozporu s právem Společenství (viz zejména rozsudek ze dne 13. března 2007, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-524/04, Sb. rozh. s. I-2107, bod 110 a citovaná judikatura).

46 Při neexistenci právní úpravy Společenství ohledně vrácení neoprávněně vybraných daní je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby určil příslušné soudy a upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která jednotlivcům plynou z práva Společenství, za předpokladu, že tyto podmínky nejsou na jedné straně méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a že na druhé straně v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných právním řádem Společenství (zásada efektivity) (viz zejména výše uvedený rozsudek Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, bod 111 a citovaná judikatura).

47 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je na šestou otázku třeba odpovědět tak, že pokud částka dovozního nebo vývozního cla zůstává „dlužná ze zákona“ ve smyslu prvního pododstavce čl. 236 odst. 1 celního kodexu, i když byla sdělena dlužníkovi, aniž by předtím byla zaúčtována v souladu s čl. 221 odst. 1 tohoto kodexu, nic to nemění na tom, že pokud již takové sdělení není možné z důvodu, že uplynula lhůta stanovená v čl. 221 odst. 3 uvedeného celního kodexu, musí být tato částka dlužníkovi členským státem, který ji vybral, v zásadě vrácena.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Článek 221 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, musí být vykládán v tom smyslu, že „zaúčtování" částky cla, které má být vybráno, upravené v tomto článku je „zaúčtováním" uvedené částky, jak je definováno v čl. 217 odst. 1 uvedeného nařízení.

2) „Zaúčtování" ve smyslu čl. 217 odst. 1 nařízení č. 2913/92 je nutno rozlišovat od zápisu zjištěných nároků do účtů vlastních zdrojů ve smyslu článku 6 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 ze dne 22. května 2000, kterým se provádí rozhodnutí 94/728/ES, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství. Jelikož článek 217 nařízení č. 2913/92 neupravuje podrobná pravidla pro „zaúčtování" ve smyslu tohoto ustanovení, a tudíž ani minimální technické nebo formální požadavky, musí být toto zaúčtování provedeno tak, aby bylo zajištěno, že příslušné celní orgány zapíšou přesnou částku dovozního nebo vývozního cla, která vyplývá z celního dluhu, do účetních dokladů nebo na jiný

rovnocenný nosič údajů, aby tak bylo zejména možné s jistotou prokázat zaúčtování dotyčných částek, a to i ve vztahu k dlužníkovi.

3) **Článek 221 odst. 1 nařízení č. 2913/92 musí být vykládán v tom smyslu, že sdělení částky dovozního nebo vývozního cla, které má být zaplaceno, celními orgány odpovídajícím postupem dlužníkovi může být platně provedeno pouze tehdy, byla-li předtím částka tohoto cla uvedenými orgány zaúčtována. Členské státy nemusejí přijmout zvláštní procesní pravidla týkající se podmínek, za kterých musí být dlužníkovi sdělena částka uvedeného cla, pokud mohou být na uvedené sdělení uplatněna vnitrostátní procesní pravidla s obecnou působností, která zajišťují adekvátní informovanost dlužníka cla a která této osobě mohou zaručit obhajobu jejích práv s úplnou znalostí skutkových okolností případu.**

4) **Právo Společenství nebrání tomu, aby vnitrostátní soud vycházel z domněnky, týkající se prohlášení celních orgánů, že částka dovozního nebo vývozního cla byla „zaúčtována“ ve smyslu článku 217 celního kodexu před jejím sdělením dlužníkovi, za předpokladu, že bude dodržena zásada efektivity a zásada rovnocennosti.**

5) **Článek 221 odst. 1 nařízení č. 2913/92 musí být vykládán v tom smyslu, že před sdělením částky cla, které má být vybráno, musí celní orgány dotyčného členského státu provést zaúčtování této částky a nebyla-li částka řádně zaúčtována v souladu s čl. 217 odst. 1 nařízení č. 2913/92, nemůže být těmito orgány vybrána; tyto si zachovávají možnost provést nové sdělení této částky, dodrží-li podmínky upravené v čl. 221 odst. 1 nařízení č. 2913/92 a ustanovení o promlčení platná k datu vzniku celního dluhu.**

6) Pokud částka dovozního nebo vývozního cla zůstává „dlužná ze zákona“ ve smyslu prvního pododstavce čl. 236 odst. 1 nařízení č. 2913/92, i když byla sdělena dlužníkovi, aniž by předtím byla zaúčtována v souladu s čl. 221 odst. 1 tohoto nařízení, nic to nemění na tom, že pokud již takové sdělení není možné z důvodu, že uplynula lhůta stanovená v čl. 221 odst. 3 uvedeného celního kodexu, musí být tato částka dlužníkovi členským státem, který ji vybral, v zásadě vrácena.

Podpisy.